

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Iz 7, 1 – 7

Text: **Mt 21, 33 – 39** *Poslyšte jiné podobenství: Jeden hospodář vysadil vinici, obehnal ji zdi, vykopal v ní lis a vystavěl strážní věž; potom vinici pronajal vinařům a odcestoval. Když se přiblížil čas vinobraní, poslal své služebníky k vinařům, aby převzali jeho díl úrody. Ale vinaři jeho služebníky chytali, jednoho zabili, druhého zabili, dalšího ukamenovali. Znovu poslal další služebníky, a to více než před tím, ale naložili s nimi právě tak. Nakonec k nim poslal svého syna; řekl si: 'Na mého syna budou mít přece ohled!' Když však vinaři sblédli syna, řekli si mezi sebou: 'To je dědic. Pojďme, zabijme ho, a dědictví připadne nám!' Chytali ho, vyplekli ven z vinice a zabili.*

„Na mého syna budou mít přece ohled!“ říká si majitel vinice. A my víme, o kom je tu řeč. Bůh poslal svého Syna na svět. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Naopak jej odsoudili a ukřižovali. Proč? Lidé si totiž myslí, že jim to tu patří. Že jim patří celý svět. Nechtějí si připustit, že bychom tu byli jenom jako pověřeni správci, kteří se jednou budou zodpovídat ze svého správcovství před skutečným majitelem všeho, tedy před Bohem. Přitom Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, nýbrž aby svět spasil. Přišel, aby nám ukázal, jak to má být správně. Jak má vypadat pravý člověk, jaký má mít vztah k Bohu Otci. Jaký má mít vztah ke stvoření, ke svým bližním, k bratrům a sestrám. A hlavně co má dělat, aby Pánu Bohu přinášel úrodu, dobré ovoce, aby zveleboval Boží zahradu. Ano, člověk Adam se měl od počátku starat jako dobrý hospodář o Hospodinovu rajskou zahradu. Místo toho zatoužil být jako Bůh. Zatoužil sám určovat co je dobré a co zlé. Zatoužil vlastnit vše, co je lákavé pro oči, zatoužil konzumovat, spotřebovávat, uzurpovat, drancovat, vykrádat a kvůli tomu je ochoten i vraždit. Po celé věky křičí k Bohu ze země krev všech zabitých Ábelů, ležících na bitevních polích, na ulicích vybombardovaných měst, nebo v masových hrobech. Nad všemi pohřbenými i nepohřbenými oběťmi lidské zvěle ční Kristův kříž jako znamení oběti Božího Syna. Každý kříž na hřbitově, u cesty, nebo kdekoliv jinde nám staví před oči, koho lidské zlo zabíjí. Zabíjíme samotného Boha. Bůh trpí, krvácí a umírá, když dáváme průchod lidské zlobě a nenávisti. Ne, že bychom jej snad mohli jednou pro vždy umlčet. Takovou moc lidské zlo nemá. Ale zlo, které člověka posedlo, ho může zbavit záchrany. Svým hříchem si totiž každý člověk pod sebou podřezává větev. V iluzi, že má na všechno právo, v iluzi, že může všechno vlastnit, vším disponovat a všechno ovládat – v tomto opojném rauši člověk ztrácí kontrolu sám nad sebou, ano ztrácí sebe sama, smysl svého bytí, svou lidskost, ztrácí dar být Božím dítětem. Je nějaká pomoc pro takového člověka? Jedinou záchranou je pohledět pravdě do tváře. Pohlédnout na Krista visícího na kříži a připustit si, jaká muka dokážu já sám působit. Ale Kristův kříž není jen zrcadlem lidské schopnosti ubližovat a zabíjet. Kristův kříž je především demonstrací Boží lásky. Bůh se nechá člověkem spoutat, přibít na kříž, ano i zabít, takže člověk pak s filozofem vítězně pronese: Bůh je mrtev! Ale kříž pohledem víry vypovídá něco nejen o člověku, ale mnohem více o Bohu. Bůh se lidem dává všanc, posílá k nim svého Syna, přichází k nám v podobě bližního člověka s obrovskou důvěrou, že na syna člověka budou mít přece lidé ohled. Lidé ale Bohu nevěří, nedůvěřují mu,

že to s nimi myslí dobře, a všechny Boží pokusy o smír hned v zárodku umlčují a usmrcují. A zatímco lidé na Boha dávno nevěří, Bůh stále ještě věří na člověka. A říká si, člověk přece musí existovat. Ale svět vypadá, jako by člověk vůbec neexistoval. Svět je světem dravců a jejich kořistí, predátorů a obětí, je světem hadů, kteří se navzájem klamou a požírají. Anebo ne? Adame, kde jsi? To, že Boha nevidíme je proto, že se Bůh schovává před člověkem anebo že se člověk schovává před Bohem? Bůh se rozhodně neschovává. Visí na kříži všem na očích. Je to do očí bijící vykřičník Boží lásky. Na kříži přibitý a takto vyvýšený Kristus totiž netrpí za své viny, ale z lásky kvůli mně. A kdo takto na něj s vírou pohlédne, pozná, že se dosud v Bohu mýlil, a že Bůh skutečně nepřišel lidi soudit, ale spasit. Proto setník, pohlédnuvší na Krista ukřižovaného zvolá: „On byl opravdu Boží Syn!“ Kéž bychom všichni dospěli k tomuto poznání víry. Kéž bychom přestali v lidech i v Bohu vidět nepřítele, a Boží podivuhodné vyznání lásky přijali do svého srdce. Věřím, že nás tato Boží žádost o ruku nenechá chladnými a bezcitnými, ale žažehne v našem srdci žár opravdové lásky, víry a naděje. A takové změně se říká jedním slovem „pokání“.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, jak často na tebe nebereme ohled a tvou lásku ve svém srdci ubíjíme. Prosíme, obnov naši víru, že jsi přišel na svět jako náš přítel a spasitel. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, zemřel jsi za každého člověka. I my se u tebe přimlouváme za každého z nás. Pane, tvoje oběť na kříži má platnost pro celý svět. Prosíme o tvou milost, o tvůj mír, o tvůj pokoj pro všechny, jejichž srdce jsou zasažena válečným utrpením. Prosíme, kéž nikdo neztratí schopnost ti důvěřovat. Pane, myslíme na občany Ukrajiny. Kéž jsme pro ně bližními, u kterých mohou najít pomoc. Pane, ty jsi položil život za chudé i bohaté, za nemocné i mocné, za lidi duchovně obdarované i za jednoduché. Prosíme, dej, ať nikdo nepobrdá zvěstí o kříži, z níž nám plyne naděje. Vždyt' nyní máme všichni svobodný přístup k trůnu milosti a požíváme výsadu stát se Božími dětmi. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*